

BEN DE HALİMCE BEDREDDİNEM...

SEDAT KARAKURT

"Şeyh Şibli'ye 'sana hakikat yolunu gösteren ksm oldu'" diye sormuşlar. 'Bir köpek' demiş şeyh ve anlatmış; 'Bir gün bir su kuyusunda susuzluktan ölmek üzere olan bir köpek gördüm. Köpek tamek tasin suya her hamle ederinde su da kendi suretini görüyor ve bunu başka bir köpek sanıp korkuyla geri kaçıyordu. Sonunda susuzluğu taindeki korkuya üstün geldi ve köpek suya atladı. Atlamasıyla da sudaki suret kayboldu. Gereksindiği peyle kendisi arasındaki engel kendisiydi. Ben de kendim sandığım şeyin yolunda taindeki engel olduğunu anladığımda engel ortadan kalktı. Ama bana yolunm gösteren bu sokak köpeği oldu"

(Ben de Halimce Bedreddinem / Syp. 145)

Sedat bu kitabı okudusunda Bedreddin'in yaşamından oldukça etkilenmiş, belki kendinden de bir parça bulmuştu... Gelişimin o mutluluğunu tüm yüreğinde hissetmişliği dilinden Bedreddin'in yaşamını, yaptıklarını duyurmuşuyordu.

Günür gelir Bedreddin gibi erle hücreme girdi, Bedreddin gibi sabırla, inanca, umutla bekledi zafer ve baharın toprağı tanılandığı hücre penceresinden buram buram toprak kokusunun vurduğu bir günde hakikate ulaştı... Zafer kendisindedir, slum zaferdir, hakikattir...

2000'in Haziran ayında F Tipi Hapishanelere karşı başlattığımız kampanya çerçevesinde Artsak ailelerinin ziyaretlerine giderken, Sedat Karakurt'un yıllarca unutamayacağım bir anı bırakacağını aklıma hiç hatiremezdim belki. Sepahoy'e bağlı Sahintepe'de iki katlı bir kondü da oturuyordu

Atilesi. Daha önce tek katlı bir geçek oldu da oturur-
rurkormuz, onu yıkıp yerine bu iki katlı konduyu
inşa ettiriler ama daha inşaat halindeydi. Babasını
Comide görebilmisrim. Daha sonra eülerine gidip
konuşma olanağımız oldu. Eude mobilize nomina
pek bir şey yoktu. 4 kordestiler... Abiör eülerimiz
bir de söcuğu ölmüz, Sedat'ın kusucuğu bir konfeksi-
syonda satılıyor, e küçük kordesti ise aue hiç
gelmiyormuz...

Sedat'ın hiç haberleri yoktu. Babası yok-
sulluklarından ve rahatsızlığından dolayı hapishaneye
ziyarete gidemiyordu. Onu hapishaneye gönderebil-
mek için ben de küçük bir yalın söylemişim
"Sedat'ın haberi geldi. İyi mi? Yakında ölüm orucu
başlayabilir, ben de ölüm orucuna girebilirim dedi.
Sen bir kez olsun babamı görmek istiyorum. Diye
haber yollamış" dedim. Ama böyle bir haber gelme-
mişti. Sedat'ta ölüm orucuna başlar mıydı onu da
bilmiyordum. Babası o gece bora para bulup ha-
pishaneye ziyarete gitmişti. Daha sonra gittiğinde
Sedat'ın buna çok sevinmiş, sohbetlermiş ol-
muştu... Babasının yorgun, bitkin bir görünümü vardı.
Ziyaretten sonra daha bir şanlımış, neşelenmişti...

O günden sonra da bir daha gitme olanağım
olmamıştı. Atilesi ve cemaat tarafından sürekli bir
kızgındır Sedat... İtafiz'ile yapmış yıllarca. Sessiz,
sakin, mutkuzari yanlarının oluğunu, kırmaerin et-
lisine, sütlüsüne karımadığını söylemiş atilesi.

Ama deürimiydi Sedat, üstelik Parti-Cephe'iydi.
1945 yılında Tokat'ta doğmuştu. Atilesi İslam-
cı bir çevrede oluğu için küçük yaşlardan itibaren
Kur'an kurslarına gitmiş, zamanla hafız olmuş;
yıllarca bu kültür ile uğruşmuştu. Bulundugu

bölgede Parti-Cephe'lerle tanıştığımda, yaşamında bir amaç olmayan, geleceğe dair umutsuzluk, beklentisizlikle karşılaşmışım. Sedat Parti-Cephe'li olmanın yaşamında aradığı gerçek olduğunu bilmiyordu. Hakkıkate Cami'nde arapça sureleri sular seller gibi ezbere okuyarak değil, savazarak vurucaaktı... Anne'nin babasından ayrılmış, başka birisiyle evlenmişti. Arke ortamı da umutsuzluğun kasvetini bir kat daha arttırmaktadı. Böyle bir yaşamda Sedat gerçek mutluluğu bulmanın çabasıyla devrimci mücadele içerisinde yer alır. Tabii Sedat'ın devrimciğe başlamasında neder bir değildi. Mesela Hapishanedeyken yoldaşlarına anlattığı olduğu bir sadıklık anısını örnek-yelim:

"Sedat'ların oturduğu mahalle Ataköy'ün arka tarafında bir gece koadıymış. Tabii sürekli elektrikleri kesiliyor. Tepki pilon yok. Ancak bir gün Ataköy'ün de elektrigini kesmişler. Tabii Ataköy sakinleri bu duruma protesto eylemiyle tepki göstermiş. Sedat'lar da sadık aldiyla "oh işi olsun. Bizimki her gün kesiliyordu" deşip ondan sonra zaman zaman gidiş Ataköy'de trapoları tuzladıkları bile oluyormuş. İta Sedat Ataköy'ü o gün ism "zeğinler mahallesi" kendilerini de "yokullor mahallesi" olarak gösdukleri ism tepkiler olduğunu söylüyordu"

Devrimciğe seame nederleri bununla da sınırlı değildi. Uzun yıllor cami ceuresinde, kur'an kurslarında kaldığı ism, ulamaların din sömürüsüne de bircibir tenik olmuş, öğrenmişti... Cami'ye yardım paralarının nasıl ev ve araba almak ism kullanıldığını, küçük sadıkların ölümsüze devüldüğünü, kağıtla sortöriz itaat beklenildiğini, din adına yapılanların nasıl sortatınca bir yalan olduğunu gördü, öğrendi ve öğrendi Sedat.

"Tabii özellikle tarikat yurtlarında kaldıkları dinem onda din iz bırakmıştı. Her türlü pişlik-

lerini yaşamırları içlerinde. Mesela bunları çeşitli yerlere kur'an okumaya gönderilmiş. Sonra bunlara ödenen paranın çok azını vermişler. Bunlar da canî yönetimine parayı vermedik önce bir kumru kendilerine ayırmaya başlamışlar. Yani yasadıkları hak-sizlikleri böyle anlatıyorlardı"

Haksızlığın olmaması, insanlığın tüm erdemlerinin en pahasına savunulduğu yer deürmelerin yanındı. Otvrdığı senitte, kuvvetkeleme, Altınzehrîe bağı Sahantepe mah. de bulunan deürmelerle yaşamı mülis olarak görevlendirilmesiyle devam etti. Mahalleler zenginlerde birinin vergileendirme işini götünde vergileendirilen kişinin polise rihtirliği sonver gözetimine alınarak tutuklanır. Ve Metris hapishanesine götürülür. Metris'te de, o dönemin hayata geçirilene ye salıverılan hücre tipi tabutluklara Ekişzehrîe sürgün edilir.

96 ölüm önce deürmelerin zafete sonverlanmasıyla beraber deürmelerin kazanımı olarak Ümraniye hapishanesine getirirler. Azil olarakta Portr - Cephe'yi deürmelerle, hapishone de kavradi. Süren davası sonverlandı ve 32 yıl "ceza" aldı. Ötünde uzun bir tutukluk süreci vardı.

Hapishane yaşamında öne siken yonları, emekçiler, sessizliği, saflığı, dürüstlüğüdür.. Yoldozlarının anlatımlarıyla Ümraniye yaşamı özetle şu şekli- dedir:

"Sedat Abi daha çok emekçi yonlarıyla öm plana siken bir yoldozıdır. Yeni tutuklanıp gelenler ilk karşılayanlardan biriydi. Göğür komisyonun sorumlusudur ve her yoldozumuzla ilgilenir, onların elbise, ayakkabı, şomasi vs. ihtiyalarını karşılar yardımcı olurdu. Ekişisi, dediydi ötanı göğür komisyonine köğür ekşiklerini göderir yoldozlarına önen verirdi. Emekçi ve her zaman birreyle yapma sabası içindeydi"

"Mütevazı sakın, otvraklı, sağılı bir yapısı vardı. Ve de hareketli, emekçiydi aynı zamanda.

Verilen işe, görevlere dört elle sarılır ve mutlaka istesinden gelmeye çalışır." "

"Anadolu insanının o saflığını temizliğini taşıyor. Zıttıdır. Elbise ve temizlikten sorumludur. Yeni gelenlerle ilgilenen biridir. Bir sorumluluklarını en ince ayrıntılarına kadar düşünür, yapmaya geçer. Elbise ve temizlik konusunda örgütleyicidir. Mesela bir köyde de ayrı ayrı ilgilenir, gerekli ihtiyaçları dağıtır.

Kızmaz, kırıp dokmaz, her şeyi sorumlulukla yaklaşırdı. Kızdığını hiç görmemiş"

"Elbise komisyon sorumluluğu yaptığı zaman da kırıp dokmaz ediyordu.

1- Hadise pek yeni şeyler ayırmaz görmeydi.

2- Özellikle ziyaretçisi gelmeyen arkadaşların üst-başını kendisi takip ederdi. Ama genel olarakta öyleydi. Kendisi gidip "Hadis gel komisyonuna sana bir şeyler bulalım" derdi arkadaşlar vardı. Ya da gidip seccer sonrada getirip "hele bunlar bir deneyim, uygun mu?" derdi "

"Yoldozları için, bakılcıları için bir şeyler yapmaktan zevk alır. Arkadaşların komisyonlarına ilişkin söyledikleri şeyler onun bu yanını tanımlar. Başım zamanında da gelip komisyon bir şey istediğini bilmen. Bir mevsim bazılarında ziyaretçisi gelmeyen arkadaşları götürür yeni elbiselerle giydireirdik. Kullanılmıyız eşyalarında giyilebilecek durumda olanları ziyaretçisi gelenler, az gelenler arasında dağıtırdık. Sedat'ın görevinde böyle korulanırdı. Hep temiz görünür, üstü başı düzgün saçları taralıdır"

"Kok satırıyordum gerçekten, görevim bu kadar başarıyla yapar, takip eden, yoldozlarının ihtiyacını korumak için böyle canla, başla uğraşan öyle ki havalandırmalarda soruptan, gömleğe kadar ne kadar "sahipsiz" şey varsa toplar, yıkar, kurular ve yeniden dağıtırdı sahiplerine. Birce & Tipleinde elbise komisyonluğu çok zordu ve Sedat bunu

başarıyla yapıyordu.

Elbise karnajunun yanı sıra anma, kutlamalarda kullanılan bayrak ve resimlerle ilgilenirdi. Çok titizdir bu konuda da sehitliğin yeniden düzenlenmesi gibi işlerin içinde sürekli yer alırdı. Bu tür işler Sedat'ın sorumludur.

Sedat'ın öz olarak saygı dıgıeltilir; emekçi, özverişi, disiplinli, fedakar, öğrenme isteği olan bir yaldırdı.

"Her ne kadar dışarıda öğütlenmiş de kendini geliştirme süreci Emraniye'dir. Öğrenmeği, kendini yetiştirmeği seven özelliğiyle dikkatli seker bu konuda da kendini seydiirdi. Geni yafına rağmen ağırbaşlı, saygılı, biriydi. Kafasına takılan bir konuyu mutlaka öğrenmek öğrenmek isterdi.

Sedat'ın bir huyı vardı, aceleliydi. Bir yerden bir yere giderken onur hazır adım görürsünüz. Sanki arkasından kovalayan vardı."

"Hocalıle öğrenimden kalma bir özelliği de oturduğu yerde uyuklardı hemen. Özellikle kitap vs. okurken bir bakarsın gözleri kaymış. Yanır hareketli seğler yapmıyorsa uyuklardı. O yüzden genelde hareketliydi."

"Anma ve kutlamalarda okuduğu ilahı ve şiirler unutmamak gerek. Her ikisinde de çok başarılıydı."

"Anmalarda 'Bir Memi de Bender' ve 'Salkım Söğüt' şiirlerini genellikle Sedat'a okutulardı. Berak ve bulunduğu mekanı sınılatacak şekilde okurdu. Bir anımda ve anma öncesi kostümlerden, yorgunluktan sonra şiir okuma sırası Sedat'a gelmiş. Konferans salonu Sedat'ın seğıle cin cin enliyordu. Şiirin bitiminde Sedat olduğu yere esküverdi. Meğese yorgunluktan tavıyanı dırmış."

"Emekçi denince Bilent Coban'la birlikte hep ikisi gelir aklıma. Gerçekten Sedat yaşamın her yanında bir. Mizmizlanma ub- bilmez kendisine

verilen görevlerde olsun yine günlük işlerde olsun bu yanı öne çıkan temel özelliklerdir. Her zaman için işi yapmak için cabalar derdinde. Bazen kabirlerde, bazen anma kutloma hazırlıklarında, bazen komite faaliyetlerindedir. Yani nerede iş varsa sedat oradadır.

Şehitlerimizi anlattığımızda genel ortak ka- ni, buraya kadar sıralamış olduğumuz temel özellikler olur. Sedat'ın kapalı ortamlarda kaldığı, bulunduğu işin düzeni pişirmesinde en az etkilenen yoldaşlarımızdan biri olmuştur. Ama bunun yanı sıra bazı handicaplara da yol açmıştır bu durum. Sessizliği, hareketlerindeki yavaşlık ikrarlılığı davranışlarının altında yatan asıl neden yilloca ta- rikat yurtlarında kalmış olmasından, ve oradan almış olduğu kültür sonucudur. Sedat bu kültürel yönlere de benim saflara gelmiştir. Sessizliği, edilgenlik, girişken olamama bu kültürün izleridir. Kendisiyle bu konuda uzun uzun konuşmuş, daha girişken, kendine güvenli kılınmaya çalışılmıştır.

F Tipi Hapishanelere beraber, ölüm orucu tutturulmaları da yaparıyordu. Sedat, ölüm orucuna gönüllü oldu. Gövüllüleri bakıp "Koca koca abilerimiz var. Ben zor seziyorum" diye hayıplansa da 2. Ekim- lerde yer alarak kızıl bandını kuzandı. 19 Aralıkta barikattan barikata koştuğu savaşı Sedat bir direnççi olarak Edirne F Tipi Hapishanesine sürgün edildi.

Zorla müdahale işkencesiyle katledildi. 25 Nisan 2001'de ölümsüzleşerek destanın bir halkası oldu.

Şimdi yayınlayacağımız Sedat'ın mektubu veda niteliğindedir. Yolcu sevgisi, zafer inancı bu mektuba sel olup taşmıştır. Her zaman başı dik, onurlu kalmasını bilen Sedat'ımız benden namus beller leke sümer.

28.02.2001

Merhaba Canım yoldaşlarım

Satırlarıma, Berdan abinin son nefesinde, Aygün Uğur şehit düştükten sonra söylediği ve kendini şehitliğe kitleyen sözleriyle başlamak istiyorum.

"Aslansın sen, Aslansın Aygün... ve elni Aygün... tut elimden Aygün... Dağlara gidelim halaya duralım, zeybek oynayalım... bu halay bizim halamızdır. Zaper Halamızız"

Canım yoldaşlarım, beynimde, yüreğimde, kızılbantımda taşıyorum, feda ettiğiniz parmaklarınızı, gözlerinizi, kollarınızı, bacaklarınızı. Bugün fizikler olarak yalnız yazsam da düşkünlere daha güçlüyüm. Çünkü kahramanlarımız yanımda, dünya halklarına umut ışığı saçan yıldızımız, her biriniz süslüyor ve her gün güzelliklerine güzellik katıyorsunuz. Sizler benim canım, kanım dediğim yoldaşlarımsınız.

Evet gözlerim ağrıyor, ağrısından acılara burunup asla yatağında kurunmıyorum. Çünkü gözlerim bana her gün an an sabırsızlıkla beklediğim sıranın müjdesini veriyorlar. Bu yüzden mutluluğum ve gururluğum. Bu mutluluğu yazarken, yanımda yanı başımda olmanızı ne kadar çok istiyorum. Ben son yolculuğuma sadece ellerimden tutarak, alımdan öperek uğurlamanızı ne kadar da çok istiyorum bir bilerseniz. Ama yanımda olmadanız da bunları düşünerek yazmanın mutluluğuyla ben bekleyen yoldaşlarımı asla bekletmeyeceğim.

Yazarken artık gözlerimi kullanmıyorum. Bugüne kadar da onları kendime ait bir parça olarak, göreyerek yazmadım. Şimdi onlar art oldukları yere gitmek zorundalar. Varsın gitsinler, ne dögelim yolları açık olsun. Bu denli büyük olay hasretimizin ve özlenimizin karşısında durabilecek hiç bir güç bugüne kadar tanımadık. Bugünden sonra da

tanımayacağız. Hepinize saygısalara yazmak istiyorum. Artık daha fazla dayanamıyor yüreğim ayrılığa, her gün parçalıyorum duvarları, yanınıza voltajınıza katılıyorum. Yalnızlığı biliriz ama hiç bir zaman yalnızlığa alınamadık. Alıştım mı orada hasretleri, özlenleri, yoldas sevgilerinden bahsedilenez. Alıştım mı her anlamı olduğuna inanıyoruz. Bu yüzden adımızı "Boran bir yabancı kızıdır" diye koymadılar mı? Koymadılar hem de boranlara inonarak koymadılar.

Büyük arşenizde şehitler bir halk olarak bildik. Sizler bu halka ulaşmak için birbiriyle yarıya giriyorsunuz. Ve bugün kahramanlarımızın yanında olanların birliğinin yaradığını biliyorum. Ama merak etmeyin can yoldaşlarım, sizlere söz veriyorum ki, bu şehitlik hakkını sorumluluğum bilerek sıram geldiğinde kahramanlarımıza yaranacağınız birliğiniz anlatacağım. Gözlerimi dünyaya kapatma sırası bana geldiğinde beynimde yine sizler olacaksınız. Ben sizlerle var oldum. Şu anda inan ki bu satırları yazarken göz yaşlarımı zor tutuyorum. Ama damlatıyorum göz yaşlarımı yüreğime kahrediyorum. "Gel be artık gel" diyorum. Bu kadar kolay düşünürdüm yatağa, ama ayakta da düşünürken ölümün gelmeyeceğini düşünmek kahrettiyor bana. Bu güne, Büyük arşenizi değerli kılan hiç bir şeyimiz anlamını ve önemini zerre kadar yitirmeden büyüyecek. Bedreddin yiğitleri Aklibaslı elbiselerini giyinerek ufka bakıyorlar. Gözlerimizi diktiğimiz ufuktan bir gün zafer doğacak. Gözümüzü analarımız, babalarımız, kız kardeşlerimiz o zaman yüreklerine her gün bıçak gibi saplanan göz yaşlarının silecek, bir daha akıtmayacaklar, zaferimizin büyüklüğünü dünya halklarının mutlulukla gururla sevgiyle kutlanacak. Eğilmedik, bükülmedik Aksine denkinden daha keskin, Sadığımızın "Sürmenelim" (beceği)

gibi keskin, Husamımızın, Karadeniz'in dağları gibi
daha hirciniz. Çünkü bizler "yer insana sevdalı
yüreklere" goldorlarız.

Kim ne dese desin, kim ne söylese söylesin
sonunda biz kazanacağız. Bu yola sıkırkere asla
erkek zafer hayaline kapılmadık. Bedellerimiz
acı olacaktı dedik. Daha da bedel istiyorlarsa
tek kişi kalsak dahi, alın size bedel diyoruz.
Ama sonunda zafer bizim olacak.

Hepinizi gözlemizde, acı acı birlece
kez spuyorum. Zaferimiz halklarımıza, kahra-
manlarımıza, yaralılarımıza, Büyük arslanların
neferlerine armağan edecek olmanın şokuyla
sınımsız kucaklıyorum sizleri.

Hepinizi Seuyorum

Hoşcakalın

Sedat Karakurt